

været her tilstede under 2den Behandling; men han fremhævede ikke, hvad det er vigtigt at fremhæve, at det netop under 2den Behandling var tilstede paa samme Maade og med samme Formaal, som under 3die Behandling. Det var netop tilstede under den Forudsætning, at det kunde vinde Regjeringens Bifald, og det blev taget tilbage, saasnart der blev givet et andet Forslag Bifald. Jeg lægger navnlig saa stor Vægt paa at komme til en Afgjorelse, der kan tilfredsstille Regjeringen, og som ikke ganske er os imod, at, saasnart der viste sig mindste Haab om, at et andet af de foreliggende Forslag kunde finde Anklang hos Regjeringen, saa ønskede jeg, at intet Forslag, som var nærmest beslagtaget med mine personlige Anskuelser, skulde lægge Hindringer i veien derfor. Der er ikke Spørgsmaal om, om den eller den Person har stillet Forslaget; der er ikke Spørgsmaal om, om det er blevet til paa den eller den Maade, men om det kan vinde tilstrækkeligt Bifald fra begge Sider. Dette Forslag er forsvundet; det er forsvundet fordi den Hovedforordning, det gjorde, det, som egentlig var det Charakteristiske derved, nemlig, at Fællesforfatningen nødvendigviis skulde være fremlagt, forinden vi kom til en endelig Afgjorelse af, om vor Rigsdag i sin nuværende Skikkelse skal blive ved eller høre op og overgive Dypgjorellesoeiblikket i Regjeringens, i Kongens Haand, ikke kan fyldestgøres. Det er den fuldstændige Erkjendelse heraf, som vi ere komne til mellem 2den og 3die Behandling, og det er derfra, og tillige fra en senere ved forskjellige Aarsager vundet Overbeviisning hos mig om, at det Forslag, som nu foreligger, skal kunne finde Regjeringens Bifald, — og det i den Grad, at, om det, som Regjeringen selv forlanger, ikke kan blive gennemført, da vil mit kunne træde istedetfor — jeg er gaaet ud, da jeg stillede mit Forslag. Jeg er tillige gaaet ud fra, at vi ved at slutte os til det skulde have bevaret vor Forfatning for de særlige Anliggender i den Skikkelse, hvori den nu er voteret. Der ligger et Differentispunct denne Sag betræffende imellem Regjeringen og Folkethinget; Folkethinget har den kongelige Kundgjorelse for sig. Regjeringen har forlangt af os, at vi skulle bortvotere en Deel af den kon-

gelige Kundgjorelse, og vi have nægtet dette, og derved erklærer Regjeringen sig brøstholden. Saaledes staaer Sagen efter de sidste Erklæring. Da det er mig om at gjøre at give den størst mulige Leilighed til, at mit Forslag kan blive antaget, saa vil jeg ikke tage det tilbage for i det sidste Dieblik; men jeg vil tage det tilbage, naar Regjeringens Erklæring inden det sidste Dieblik ikke blive væsentligt ændret fra, hvad de nu ere, og jeg skal ogsaa udtale mig paa den bestemteste Maade herom. Hvad angaaer Regjeringens Erklæring over Forslaget i sig selv, saa erkjender jeg, at den maa betragtes som fuldstændig og fyldestgjorende, saalænge Regjeringen selv har et Forslag liggende til Afstemning; det er ikke tænkeligt, at en Forslagsstiller, som vedbliver at holde paa sit eget Forslag, kan gaae videre i sin Udtalelse om et andet, end at han vil troe, dette andet Forslag kan blive en Gjensstand for Afgjorelse af Sagen, naar hans eget bliver forkastet. Jeg har forstaaet Regjeringens Erklæring saaledes, at, naar det Forslag, som her foreligger, bliver antaget her og bliver bekræftet paa den næste Station af den lovgivende Magt, i det andet Thing, saa vil det ogsaa vinde Regjeringens Bifald, saa ville disse Forhandlinger ikke være spildte. Har jeg taget feil i den Maade at forstaae Regjeringen paa, saa haaber jeg at høre det nærmere oplyst; har jeg taget feil deri, saa ligger der i Dypfattelsen eller i Regjeringens Maade at behandle Forslaget paa i sig selv en Grund for mig til at tage det tilbage, hvilket dog først skal skee i det sidste Dieblik. Hvad angaaer den anden Deel af Regjeringens Udtalelser, saa skal jeg erklære det for min Overbeviisning, at det er en fuldkommen loyal Fremfærd, at Regjeringen har udtalt sig, som den har gjort; vi havde havt langt Mere at beklage os over, om den havde tiet og handlet, end vi have nu, da den har talt og sagt: Saaledes er vor Henftigt. Men den Henftigt er efter min Dypfattelse af Forholdene af en saa indgribende, en for os saa skadelig og særlig Natur, at jeg for min Part, i Henhold til den Stilling, jeg har indtaget ligeoverfor dem, som have opfordret mig til at stille Forslaget, ikke mere kan holde fast paa det, isald